

Evrei - Comentarii Jean Koechlin

Evrei 1:1-14

Autorul Epistolei catre Evrei este probabil apostolul Pavel. El insa nu si-a dat numele, pentru a lasa in intregime locul Domnului Isus, marelui „Apostol ... al marturisirii noastre“ (cap. 3.1). Dupa ce vorbise prin atatea instrumente diferite, Dumnezeu a sfarsit prin a Se adresa direct lui Israel si oamenilor prin propriul Lui Fiu (Ieremia 7.25; Marcu 12.6...). El este Cuvantul, revelatia deplina si definitiva a lui Dumnezeu. Iar pentru a ne da o idee mai inalta, ne invata Cine este acest Fiu: Mostenitorul tuturor lucrurilor, Creatorul lumilor, Stralucirea gloriei Sale si Intiparirea fiintei Sale, Cel care sustine toate lucrurile (Ioan 1.1,18). Iar Cel care a facut lumile este, de asemenea, Cel a facut curatirea de pacate. Insa, in timp ce, pentru a crea, a fost suficient un cuvnt, pentru a face curatirea de pacate, El a trebuit sa plateasca pretul suprem: propria Lui viata. Mai multe citate din psalmii pe care ii numim mesianici: Psalmul 2, 45, 102, 110..., fixeaza inaltarea si suprematia Fiului lui Dumnezeu. Ingerii sunt creaturi, Isus este Creatorul; ei sunt slujitori, El este Domnul. Ingerii, in chip nevazut, lucreaza in favoarea noastra; Isus singur a infaptuit curatirea de pacate, de ale mele si de ale tale. Iar ceea ce El este pune in evidenta intr-un mod incomparabil valoarea a ceea ce El a facut.

Evrei 2:1-9

Pentru ca „Dumnezeu ... ne-a vorbit in Fiul“, „de aceea – adauga capitolul 2 – trebuie sa luam aminte cu atat mai mult la cele auzite“. Deja, pe muntele sfant, o voce din cer ii indemnase solemn pe cei trei ucenici sa asculte, nu mai mult de Moise si de Ilie, ci de Fiul Preaiubit. „Si ei, ridicandu-si ochii, n-au vazut pe nimeni, decat pe Isus singur“ (Matei 17.5,8). Si noi, prin credinta, „Il vedem pe Isus...“ (v. 9). Capitolul 1 ni l-a prezentat potrivit titlurilor Sale divine, de Creator si de Intai-nascut. Aici este infatisat ca Om glorificat si ca Invingatorul mortii. In capitolul 1, toti ingerii lui Dumnezeu l se inchinau; aici, in capitolul 2, Isus a fost facut mai prejos decat ei, din cauza acestei morti careia a trebuit sa-i cunoasca gustul nespus de amar (v. 9b). Psalmul 8 insa, citat aici, ne dezvaluie ansamblul planului lui Dumnezeu cu privire la „Omul Hristos Isus“ (1 Timotei 2.5). O cununa de glorie si de onoare li incununeaza fruntea, stapanirea universala li apartine de drept; in curand, totul se va supune legii Lui. Dar deja locul ocupat de „Capetenia mantuirii“ noastre proclama excelenta acestei mantuiri (v. 10). Cum vom scapa noi daca o neglijam? (cap. 10.29). Sa remarcam cu atentie: este suficient a fi neglijent, a amana pe mai tarziu... In adevar, sa ne grabim sa apucam „o mantuire asa de mare“ (v. 3).

Evrei 2:10-18

Se cuvenea pentru Dumnezeu ... sa consume prin suferinte pe „Capetenia mantuirii noastre“ (v. 10). De altfel, Isaia a spus: „Domnului l-a placut sa-l zdrobeasca; l-a supus suferintei“ (cap. 53.10). Si cu ce scop? Ca sa aduca multi fii la glorie. „Dar, dupa ce lsi va da viata ca jertfa pentru pacat, va

vedea o samanta de urmasi“, adauga de asemeni profetul. Acesti copii, pe care Dumnezeu l-a dat lui Hristos ca tovarasi in glorie, sunt rascumparatii Lui dragi. „Lui nu-l este rusine sa-i numeasca frati“ (v. 11). Dar, pentru a putea lua in maini cauza lor, El a trebuit mai intai sa fie facut asemenea lor, sa fi devenit Om adevarat (v. 14). Si capitolul nostru ne ofera mai multe motive nepretuite pentru acest secret: Isus a venit in natura noastra pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, reincepand istoria noastra, si pentru a-I permite sa realizeze planurile cu privire la om. El a luat un trup pentru a putea muri si astfel pentru a repurta victoria asupra printului mortii in propria sa intaritura. In sfarsit, Isus s-a imbracat in firea noastra omeneasca pentru a intra deplin in durerile noastre si pentru a le intelege cu o inima de Om. Propria Lui experienta de suferinta li permite sa simpatizeze deplin cu incercarile noastre, ca Preot credincios si indurator. Ce mangaiere pentru toti cei necajiti!

Evrei 3:1-15

Epistola catre Evrei a fost numita „epistola cerurilor deschise“. Si pe Cine contemplam noi in aceste ceruri? Pe Isus, deopotriiva Apostol (adica purtator de cuvnt al lui Dumnezeu catre oameni) si Mare Preot (purtatorul de cuvnt al oamenilor inaintea lui Dumnezeu). Scriindu-le crestinilor evrei, autorul, apelnd la istoria lor, a dorit sa arate cum Isus reuneste in Persoana Lui si depaseste gloriile pe care le venerau iudeii: cele ale lui Moise (cap. 3), ale lui Iosua (cap. 4) si ale lui Aaron (cap. 5)... Dar nu putem invata sa-L cunoastem pe Domnul fara ca, prin contrast, sa descoperim perversitatea inimii firesti. Dumnezeu o numeste „inima rea si necredincioasa“ (v. 12), amintindu-ne ca aceasta este la originea tuturor nenorocirilor noastre. „Ei totdeauna se ratacesc in inima lor“, declara versetul 10 (comp. cu Marcu 7.21). De aceea, oricine aude vocea Domnului (si cine va indrazni sa spuna ca n-a auzit-o niciodata?) este invitat solemn, in trei randuri, sa nu-si impietresca inima (v. 7, 15; cap. 4.7). In general, noi limitam acest indemn la evanghelia crucii. Dar noi, care suntem crestini, nu avem in fiecare zi ocazia de a auzi vocea Domnului in Cuvantul Lui? Sa fim paziti de orice forma de impietire, oricare ar fi astazi cerintele Domnului fata de noi!

Evrei 3:16-4:7

Odihna lui Dumnezeu in cea de-a saptea zi, dupa lucrarea din creatie, a fost curand tulburata de pacatul omului. Si, de atunci „pana astazi“, lucrarea Tatalui si cea a Fiului nu au incetat in vederea rascumpararii (Ioan 5.17). Invatam insa de aici ca: 1. Dumnezeu are intotdeauna in vedere odihna Lui. 2. Aceasta este in viitor si nu trebuie confundata cu restabilirea poporului in Canaan sub Iosua. Israel se va bucura de odihna pe pamant in timpul mileniului, iar Biserica va gusta odihna in gloria cereasca. 3. Daca Dumnezeu doreste sa impartaseasca odihna cu creatura Lui, nu toti vor intra in odihna, deoarece, ca odinioara in pustie, necredinta (cap. 3.19) si neascultarea (cap. 4.6b) inchid accesul catre promisiune. De altfel, Ioan 3.36 ne arata ca acela care nu asculta se confunda cu cel care nu crede. Pentru ca, a face lucrarea lui Dumnezeu inseamna a crede in Acela pe care L-a trimis El (Ioan 6.29). In mod regretabil, cu Israel a fost cum este si cu multimele astazi: „cuvantul pe care l-au auzit nu le-a folosit, nefiind amestecat cu credinta...“ (v. 2; cititi Romani 10.17). Astfel, ascultarea de Domnul ne permite sa intram acum in lucrarea harului Sau si, de asemenea, ne pregateste sa impartasim maine odihna dragostei Lui (Tefania 3.17).

Evrei 4:8-16

Pana sa intram in odihna divina, pentru noi, copiii lui Dumnezeu, este timpul oboselii legate de umblare, de slujire si de lupta. Dar nu suntem lasati fara resurse. Dintre trei pe care le mentioneaza acest capitol, cea dintai este Cuvantul lui Dumnezeu. Astazi noi auzim vocea Lui... Acest Cuvant vegheaza asupra starii noastre launtrice. Fiind viu, el ne aduce viata; fiind lucrator, isi face lucrarea in noi (Efeseni 6.17 ni-l prezinta, dimpotriva, ca arma de atac). Fiind patrunzator: sa ne lasam cercetati de el! Alaturi de pacat insa, pe care Cuvantul il scoate in evidenta si il condamna, in noi se afla slabiciuni si infirmitati. Pentru acestea, Dumnezeu a prevazut alte doua resurse. El ne-a dat un Mare Preot Suveran, plin de intelegere si de simpatie. Ca Om pe pamant, Hristos a cunoscut toate formele de suferinta omeneasca, pentru a putea, la momentul potrivit, sa-Si foloseasca toate formele dragostei Lui in favoarea rascumparatilor Lui cei slabi. In al doilea rand, El ne-a deschis acces la scaunul de har. Suntem invitati sa ne apropiem prin rugaciune, cu atat mai multa libertate si incredere, cu cat acolo Il intalnim pe preaiubitul Mantuitor. Acolo, si numai acolo, cautam noi oare ajutor? (Psalmul 60.11).

Evrei 5:1-14

Ce contrast intre Fiul Sfânt al lui Dumnezeu si preotul luat dintre oameni, care era nevoit sa fie indulgent, din cauza propriei neputinte! Un alt contrast apare in versetul 8. In ceea ce ne priveste, avem nevoie sa invatam ascultarea, deoarece, in mod natural, suntem neascultatori. Fiul lui Dumnezeu a trebuit s-o invete pentru un cu totul alt motiv: fiind Creator suveran, El n-a fost supus nimanui. Ascultarea era pentru El un lucru in intregime nou. Astfel, El este Exemplul care se impune tuturor celor care-L asculta (v. 9). Cine este, intr-o colectivitate, seful care are cea mai mare autoritate? Acela care a inceput el insusi sa execute, in cele mai dificile conditii, misiunile pe care apoi le traseaza subordonatilor lui. Sa invatam ascultarea in scoala Domnului Isus. Dar ce fel de elevi suntem noi? Nu meritam noi adesea mustrarea din versetul 11: „greoi la auzire“? Aici Cuvantul lui Dumnezeu nu mai este, ca in capitolul 4, sabia care judeca intentiile inimii, ci hrana tare care-l intareste pe copilul lui Dumnezeu si-l face capabil sa deosebeasca el insusi binele de rau. Astfel este marele progres al crestinului: el devine din ce in ce mai sensibil fata de ce li este placut Domnului ... si fata de ce li este neplacut.

Evrei 6:1-20

Intr-adevar, sa inaintam spiritual inspre starea de adult! Sa nu ne multumim, ca acesti crestini iesiti din iudaism, cu cunoasterea catorva adevaruri elementare. Isus doreste sa fie pentru noi mai mult decat un Mantuitor de lucrari moarte: vrea sa fie un Domn, un Exemplu, un Prieten suprem... Versetele 4-6 sunt adesea folosite de diavol pentru a-i tulbura pe copiii lui Dumnezeu. Dar, de fapt, aici nu este vorba de ei, ci de aceia care poarta doar numele de crestin. In starea morala descrisa astfel, zadarnic am cautat viata divina transmisa sufletului unui adevarat credincios. Dar, vai, este posibil sa traiesti in mijlocul privilegiilor crestinismului, fara a fi fost cu adevarat convertit! Aceasta era valabil pentru unii iudei si aceasta poate fi valabil astazi pentru unii copii cu parinti crestini. Cat despre credinciosii adevarati, ei nu-si pot pierde mantuirea. Sunt insa mereu in pericol

sa fie neglijenti. Alaturi de lucrarile dragostei, pe care Dumnezeu nu le uita, nu trebuie neglijate credinta si speranta (v. 10, 11, 12). Ele sunt hranite de promisiuni divine. Crestinul isi cunoaste portul inca invizibil; inspre acolo a aruncat el ancora. Oricat de agitata ar fi marea acestei lumi, credinta este «parama» care-l leaga din nou, ferm, pe rascumparat, de locul ceresc si neschimbat, unde se afla Obiectul sperantei lui.

Evrei 7:1-17

Autorul epistolei avea multe lucruri de spus cu privire la Melhisedec (capitolele 5, 10, 11). Acest personaj misterios traverseaza istoria lui Avraam (Geneza 14), actionand ca mijlocitor, binecuvantandu-l pe Avraam din partea Dumnezeului Preainalt si apoi binecuvantandu-l pe acest Dumnezeu Preainalt in numele patriarhului. Tot ce priveste insa persoana si originile lui Melhisedec este lasat in umbra. Si intelegem de ce. Pentru ca Duhul lui Dumnezeu nu este interesat aici de om, ci de slujba lui. Imparat si preot, Melhisedec este un «tip» al Domnului Isus cand El va domni in dreptate si va fi preot pe tronul Sau. Preotia „dupa randuiala lui Melhisedec” (v. 11) este in toate privintele superioara celei a lui Aaron. 1. Titularul acesteia este mai mare decat Avraam, de vreme ce patriarhul i-a dat zeciuiala si a fost binecuvantat de el. 2. Fiind anterioara istoriei lui Israel, ea se exercita nu numai in beneficiul acestui popor, ci pentru orice credincios. 3. Ea este, de asemenea, netransmisibila, pentru ca Acela care are misiunea aceasta este vesnic viu (Romani 8.34). Multe persoane din crestinatate cred ca este necesar sa recurga la intermediari, preoti sau „sfinti”. Aceasta epistola ne invata ca Dumnezeu ne-a dat un singur Mare Preot sau Mijlocitor, perfect si suficient pentru eternitate (cap. 10.21,22).

Evrei 7:18-28

Inainte de a fi fost inaltat mai sus de ceruri, Isus nu putea fi pentru noi Mare Preot. Pentru a ne putea reprezenta inaintea lui Dumnezeu, trebuia mai intai sa Se dea pe Sine Insusi pentru noi, deoarece, inainte de orice, noi avem nevoie de un Rascumparator. Dar acum, Mantuitorul sufletelor noastre este si Acela care ne mantuieste in toate, adica Acela care are grija de noi pana cand vom intra in gloria Lui. El fiind vesnic viu, avem siguranta ca nicio clipa nu ne va lasa. Intr-adevar, un asemenea Mare Preot ne trebuia. Perfectiunea Lui morala este exprimata in toate modurile, iar pozitia Lui inaintea lui Dumnezeu, in glorie, ne face sa strigam: „Vezi, Dumnezeule, si priveste fata Unsului Tau!” (Psalmul 84.9). Curand nu vom mai avea nevoie de mijlocirea Lui. Aceasta va lua sfarsit atunci cand toti rascumpararii isi vor fi incheiat calatoria. Atunci de ce se repeta: „Tu esti preot pentru eternitate?” (cap. 5.6; 6.20; 7.17,21). Pentru ca preotul este si acela care da tonul laudei. Ce slujba vesnica, pentru care scumpul nostru Mantuitor nu va mai fi singur sa o implineasca! El o va implini impreuna cu cei pe care i-a mantuit deplin si care vor fi pentru totdeauna asociati cu El in glorie (cap. 2.12).

Evrei 8:1-13

Vechiul legamant de pe Sinai fusese rupt odinioara, din vina lui Israel. Un nou legamant, vestit in Ieremia 31.31..., va fi incheiat cu acest popor. Odata facuta dovada ca omul este incapabil sa-si

respecte angajamentul fata de Dumnezeu, acest nou legamant nu-si va mai impune sa indeplineasca vreo conditie (Romani 11.27). Singurul temei va fi sangele lui Hristos, numit „sangele legamantului celui nou“ (Matei 26.28). El va fi caracterizat de patru aspecte: 1. Poruncile Domnului vor fi inscrise in inimi, adica vor face apel la dragoste. 2. Israel isi va regasi relatia de popor al Domnului (v. 10; Zaharia 8.8). 3. Cunoasterea Domnului va fi comuna pentru toti (v. 11; Isaia 54.13). 4. Dumnezeu nu-Si va mai aminti de pacatele lor, nici de nelegiuirile lor (v. 12). Crestinii pe care ea ii cuprinde nu sunt sub un legamant (este oare nevoie de un contract intre un tata si copiii lui?). Ei inasa se bucura deja – si mai mult decat atat – de toate binecuvantarile promise lui Israel. Cuvantul divin este sadit in ei (comp. cu 2 Corinteni 3.3). Ei sunt acum copii ai lui Dumnezeu. Ei Il cunosc pe Domnul prin Duhul Sfânt care locuieste in ei. Au asigurarea ca pacatele lor sunt sterse pentru totdeauna. Cititorule, sunt aceste privilegii si ale tale?

Evrei 9:1-15

Capitolele 35-40 din Exod relateaza cum a fost construit cortul. Leviticul da instructiuni cu privire la jertfe (cap. 1-7), apoi cu privire la preoti (cap. 8-10). Toate aceste randuieli pentru o inchinare pamanteasca isi demonstrasera inasa in mod tragic neputinta. Cortul era despartit de o perdea de netrecut. Preotul, fiind pacatos, era obligat sa aduca jertfe pentru el insusi (v. 7; cap. 5.3), jertfirea berbecilor si a viteilor „neputand sa desavarseasca, in ceea ce priveste constiinta, pe cel care slujeste“ (v. 9). Atunci Dumnezeu ne vorbeste de un cort ceresc „mai mare si mai desavarsit, ... adica nu din aceasta creatie“ (v. 11; cap. 8.2). Dar la ce ar fi fost bun acest cort fara un preot capabil sa slujeasca in el? Si la ce ne-ar folosi un preot (cap. 5-8), daca jertfa n-ar fi de asemeni exceptionala? (cap. 9 si 10). Pentru siguranta noastra deplina, Isus este in acelasi timp si una si alta. Ca Jertfa, El ne da pacea constiintei; ca Preot, ne asigura pacea inimii si ne pastreaza in comuniune cu Dumnezeu. Sub vechiul legamant, totul era nesigur si conditionat. Acum inasa, totul este vesnic: rascumpararea (v. 12b; 5.9) si, tot astfel, mostenirea (v. 15b). Nimic nu va putea sa ni le rapeasca, nici sa ni le puna in discutie.

Evrei 9:16-28

„Fara varsare de sange nu este iertare“ (v. 22; cititi si Levitic 17.11). Ceea ce proclama fiecare jertfa a vechiului legamant si ceea ce Abel intelesese prin credinta (cap. 11.4) este confirmat aici in modul cel mai categoric. Pentru ca „plata pacatului este moartea“ (Romani 6.23) si sangele varsat pe pamant este dovada ca aceasta plata a fost achitata (Deuteronom 12.23,24)! Sangele lui Hristos a fost varsat „pentru multi, spre iertarea pacatelor“ (Matei 26.28). Cine sunt acesti multi? Toti cei care cred! Sangele scump al lui Isus, necontenit sub privirea lui Dumnezeu, ii pune la adapost de mania Lui. Pentru ca „oamenilor le este randuit sa moara o singura data...“. Nu li se va mai da o a doua existenta. Cu aceasta nu se termina inasa totul, si moartea este ceva neinsemnat pe langa ceea ce urmeaza. Ce urmeaza dupa moarte? Un cuvânt groaznic este suficient sa ne dezvaluie: ... „dupa aceea judecata“ (2 Timotei 4.1; Apocalipsa 20.12). Omul fara Dumnezeu are inaintea lui aceste doua realitati cumplite: moartea si judecata. Rascumparatul inasa are doua certitudini fericite: iertarea tuturor pacatelor lui si venirea Domnului pentru eliberarea sa finala (v. 28). Sa dea Dumnezeu ca fiecare dintre cititorii nostri sa faca parte dintre „cei care-L asteapta“!

Evrei 10:1-18

Necesitatea de a repeta mereu jertfele vechiului legământ arată că ele erau ineficiente. La drept vorbind, ele constituiau numai un act de comemorare a păcatului (v. 3). Dreptatea lui Dumnezeu nu era satisfăcută și cu atât mai mult El nu-Si putea găsi plăcerea acolo. Atunci S-a prezentat Cineva care a preluat cauza noastră. Numai Isus era Obiectul în care Tatăl își putea găsi toată plăcerea și numai El putea fi jertfa plăcută și sfântă, adusă o dată pentru totdeauna. În vreme ce preotii de pe pământ erau mereu în picioare, pentru că ei nu-si terminau niciodată slujba, Hristos S-a așezat, dovada a faptului că lucrarea s-a încheiat. Și Cel care „S-a așezat pentru totdeauna“ ne-a „facut desăvârșiți pentru totdeauna“ (v. 12, 14). Da, perfecti, așa ne vede Dumnezeu, păcatele noastre fiind spălate. Și aceasta nu în viitor, ci este un fapt împlinit și definitiv. Dar să nu uităm că lucrarea făcută pentru noi este însoțită și de o lucrare actuală în noi. Domnul dorește să pună dragostea și poruncile Lui în inima fiecăruia dintre noi (comp. v. 16 și cap. 8.10). Dacă I-a spus Tatălui, când a venit în lume: „Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, și legea Ta este în launtrul inimii Mele“ (v. 7, 9; Psalmul 40.6-8), cum să nu dorească El ca toți ai Lui să-l semene?

Evrei 10:19-31

Lucrarea de har este încheiată. Cel care a împlinit-o este înălțat mai presus de ceruri (cap. 7.26). Și noi suntem invitați să intrăm acolo, mergând pe urmele Lui, pe calea cea nouă și vie, deschisă de atunci pentru adoratori. Sângele lui Isus, perdeaua ruptă, intervenția unui mare preot în favoarea noastră dau siguranță deplină credinței noastre. Să ne apropiem, fraților, „cu deplină libertate“ (v. 19, 22). Nimic să nu ne împiedice să intrăm în locurile sfinte, ... nici să ne alăturăm regulat străinilor copiilor lui Dumnezeu (v. 25). Nu pentru a trăi singuri și egoiști ne-am întors la Dumnezeu. Să ne încurajăm unii pe alții la dragoste și la dăruire. Sfârșitul paragrafului este deosebit de solemn. Păcătuiind în mod voit, iudeii care-si ziceau creștini reveneau la lege și astfel calcau în picioare pe Fiul Sfânt al lui Dumnezeu, pangărind sângele Lui scump și batjocorind harul. Dar aceasta se poate aplica și copiilor cu părinți creștini, care, respingând învățătura primită în tinerețe, aleg în mod voit calea lumii. Tineri prieteni care aveți privilegii așa de mari, calea către cer nu va va fi mereu deschisă. Apropiati-va acum (Ioan 6.37).

Evrei 10:32-11:7

Creștinii iudei acceptaseră, și încă cu bucurie, să le fie luate bunurile pământesti (comp. cu Matei 5.12). Care era secretul lor? Credința, care-si însușea bunuri mai de pret, care nu puteau fi atinse de prigonitori. Credința însă este necesară nu numai în zilele rele, nici numai imediat după întoarcerea la Dumnezeu. Ea este principiul vital al celui drept. Ea da prezent viitorului și vizibil invizibilului. Cel care nu o are nu poate persevera. Se retrage, și Dumnezeu nu găsește plăcere în el (v. 38; 4.2; 1 Corinteni 10.5). Fără credința, repeta capitolul 11.6, este imposibil să-l plăci Lui. Iar acum Dumnezeu ne prezintă pe câțiva dintre aceia în care Si-a găsit plăcerea (Psalmul 16.3). În capitolul 11, diferite aspecte ale vieții de credință sunt ilustrate prin martori din Vechiul Testament. În Abel vedem cum această credință si-a însușit răscumpărarea prin oferirea unei jertfe plăcute lui Dumnezeu. În Enoh, credința merge spre tinta cerească. În Noe, ea condamnă lumea și vesteste

dreptatea divina. Astfel, credinta caracterizeaza intreaga viata crestina. Si, ajunsi la ultimii pasi ai acestui drum al credintei, nu este momentul sa abandonam increderea. „Pentru ca inca putin, foarte putin, si Cel care vine va veni“ (v. 37). Aceasta ne este de ajuns. Isus este „Cel care vine“; noi suntem „cei care-L asteptam“ (cap. 9.28).

Evrei 11:8-16

Inca o data in Biblie, Avraam si ai lui sunt alesi de Dumnezeu pentru a ne invata ce este credinta. „Avraam, cand a fost chemat, a ascultat...“. Cand asculti de cineva fara a-i cunoaste intentiile inseamna ca ai incredere deplina in el. Atunci cand Dumnezeu porunceste, credinta stie sa mearga (v. 8) si, de asemenea, stie sa locuiasca (v. 9). Patriarhului i s-a intamplat sa locuiasca in Haran, cand el trebuia sa mearga pana in Canaan (Fapte 7.4) si, de asemenea, i s-a intamplat sa mearga in Egipt, cand ar fi trebuit sa locuiasca in tara (Geneza 12.10). Aici insa, Dumnezeu gaseste placerea sa acopere pasii gresiti, asa cum si trece sub tacere rasul Sarei, tristul sfarsit al istoriei lui Isaac si tristul inceput al celei a lui Iacov; El retine din viata alor Sai numai ceea ce-L glorifica si singura credinta Il poate glorifica. In principiu nu este posibil sa ai in acelasi timp doua patrii. Promisiunea unei cetati ceresti facuse din Avraam si din ai lui niste straini pe pamant, lucru pe care ei nu s-au temut sa-l proclame (v. 13; Geneza 23.4) si pe care l-au si aratat in mod clar locuind in corturi (2 Corinteni 4.18; 5.1). Pentru ca lor nu le-a fost rusine de Dumnezeul lor, de aceea nici Lui nu-i este rusine de ei. El Isi revendica acest nume de Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac si al lui Iacov. Poate fiecare dintre noi sa-L numeasca „Dumnezeul meu“?

Evrei 11:17-31

Jertfirea lui Isaac dovedeste ca Avraam credea in inviere (comp. cu Romani 4.17) si ca-L iubea pe Dumnezeu mai mult decat pe unicul lui fiu. Lunga istorie a lui Iacov este relatata prin toiagul lui, rand pe rand instrument de pastor, sprijin al calatorului, al schiopului si in final al adoratorului (v. 21). Despre Isaac am putea gandi ca discernamantul lui a fost prea tarziu, iar despre Iosif, ca ar fi fost mult mai multe lucruri de spus despre el decat aceasta simpla cerere legata de osemintele lui. Fiecare insa dintre acesti patriarhi isi proclama intr-un mod propriu siguranta in lucurile viitoare pe care le asteptau. Moise refuza, ... alege, ... socoteste..., pentru ca priveste spre rasplatire (vezi cap. 10.35). Paraseste, ... nu se teme, ... ramane neclintit, ... pentru ca Il vede pe Cel care este nevazut. Credinta este singura piatra de incercare care permite aprecierea justei valori si durata relativa a oricarui lucru. In acelasi timp, este energia launtrica prin care pot fi invinse atatea piedici – mania lui Faraon, Marea Rosie, Ierihonul – dar si pofta: placerile pacatului sau bogatiile Egiptului. Da, credinta este energica si indrazneata. Iar daca exemplul lui Moise ne-ar parea prea inalt, sa fim incurajati de cel al Rahavei. Oricare ar fi imprejurarile, Dumnezeu asteapta un rod vizibil al credintei noastre.

Evrei 11:32-12:3

Incepand cu versetul 32 ne aflam in tara Canaan. Si ii gasim acolo pe judecatori, pe imparati, pe profeti, un mare nor de martori care ne inconjoara, care au fost inaintea noastra si care ne asteapta

pentru a intra in posesia lucrurilor promise (v. 39, 40). Traversand timpurile cele mai intunecate, flacara credintei, trecuta din mana in mana, nu se stinge niciodata. Numai Dumnezeu cunoaste lista acestor martiri uitati si o tine la zi. «Fiecare are propria lui pagina in volumul credinciosiei» (T.A.P.). Armata credintei numara cercetasi (cap. 11), un Comandant renumit (cap. 12); noi suntem ariergarda. Acum este randul nostru sa ne angajam in aceasta «curasa-stafeta». Ce ne trebuie ca sa alergam bine? Sa nu fim incarcati, nici impiedicati. Sa incepem prin a ne debarasa de orice povara sau bagaj inutil. Sa aruncam de asemenea pacatul, aceasta plasa care ne impiedica atat de usor! Dar aceasta nu este totul. Trebuie ca un obiect, ca un magnet irezistibil, sa ne atraga inainte. Sa ne atintim ochii asupra lui Isus, Calauza si Modelul vietii de credinta, Capetenia si Implinitorul ei. Si El a avut un obiect inaintea Lui, mai puternic decat crucea, decat rusinea, decat toata suferinta. Aceasta era „plinatatea bucuriei“ care trebuia sa incununeze viata omului credintei, potrivit Psalmului 16 (v. 11).

Evrei 12:4-17

Un copil este supus in familia lui educatiei parintilor. Aceasta il va face sa verse cateva lacrimi, dar, ajuns mare, va fi un lucru pentru care el le va putea multumi parintilor. Daca suntem fii si fiice ale lui Dumnezeu, este imposibil sa nu avem de-a face cu disciplina Lui (v. 8), pentru ca Dumnezeul sfant doreste sa-Si formeze copiii dupa imaginea Lui (v. 10). Totusi, aceasta disciplina ne-ar putea conduce la doua reactii opuse: Mai intai s-o dispretuim, nesocotind-o; dar trebuie sa fim „exersati de ea“, adica sa ne judecam inaintea Domnului, cercetand pentru ce motiv ne-a trimis El aceasta incercare (Iov 5.17). Celalalt pericol este ca noi sa pierdem curajul (v. 5; Efeseni 3.13). Sa ne amintim atunci de numele dat credinciosului sub disciplina: „acela pe care-l iubeste Domnul“ (v. 6). Sa urmarim pacea cu toti, inasa fara ca aceasta sa fie in dauna sfinteniei (v. 14). Sa nu uitam ca noi insine suntem obiecte ale harului si sa alungam din inimile noastre radacinile de amaraciune (literal: germenii de otrava). La inceput ascunse, acestea se vor manifesta, mai devreme sau mai tarziu, daca nu sunt imediat judecate (Deuteronom 29.18). Esau, care n-a putut fi numit in capitolul precedent alaturi de membrii familiei lui, este pomenit aici spre rusinea lui vesnica. Fie ca niciunul dintre noi sa nu-i semene!

Evrei 12:18-29

Aici este prezentat inca un contrast intre ceea ce oferea legea si ceea ce poseda de acum crestinul in Hristos. In locul Sinaiului ingrozitor, Dumnezeu va da harul in Sion in timpul domniei viitoare a lui Mesia (Psalmul 2.6). Copilul lui Dumnezeu vine deja spre binecuvantari de un ordin si mai inalt. El este invitat sa escaladeze versantii acestui munte al harului, sa intre prin credinta in „cetatea Dumnezeului celui viu“, Ierusalimul ceresc (v. 22), si sa-i salute pe locuitorii ei. El intalneste miriadele de ingeri, apoi adunarea intailor-nascuti, adica Biserica. In varf este Insusi Dumnezeu, „Judecatorul tuturor“, inasa care il primeste ca un rascumparat al Fiului Sau. Coborand la poale, la temelie divina a tuturor acestor glorii, el gaseste „duhurile celor neprihaniti facuti desavarsiti“ (v. 23) – ale celor din capitolul 11 – si pe Isus, Mijlocitorul unui nou legamant, pecetluit cu propriul Lui sange. «Acolo-i casa mea“, spune o cantare. Daca toate lucrurile schimbatoare vor trece curand, eu voi capata o imparatie neclatinata; numele meu este scris in ceruri (Luca 10.20). Si acelasi har imi da acces acolo si imi

permite sa slujesc acestui Dumnezeu sfant, nu in felul in care mi-ar place mie, ci cum ii este placut Lui. Respectul si teama de a nu-l placea Lui ma vor tine pe calea voii Sale!

Evrei 13:1-16

Dragostea frateasca se poate manifesta sub multe forme: ospitalitatea, care este in folosul celui care o practica (v. 2), simpatia care se identifica cu cei care sufera (v. 3; cap. 10.34), binefacerea, in care nu numai cei ajutati, ci Insi Dumnezeu gaseste placere (v. 16). Avaritia are de asemenea multe fete. Putem iubi banul pe care-l avem, dar si pe acela pe care dorim sa-l avem. Sa stim sa ne multumim cu ceea ce avem in prezent. Iar pentru nevoile sau pericolele de maine, sa stim sa ne bizuim „plini de incredere“ pe credinciosia Domnului (v. 6; Matei 6.31-34). Cel care este ajutorul nostru nu Se va schimba. „Tu esti Acelasi“, proclama versetul 12 din capitolul 1. Acum, versetul 8 completeaza prin aceasta afirmatie de o deschidere de nemasurat: „Isus Hristos este Acelasi ieri, azi si in veci“. Daca El este de ajuns, atunci diferitele „invataturi straine“ (v. 9) nu vor avea nicio atractie pentru noi si vom fi gata sa iesim din tabara religioasa formalista (comp. cu Exod 33.7), pentru a merge numai spre Isus, in locul unde El a promis ca va fi. El a oferit sacrificiul suprem. Privilegiul nostru este de a-l oferi in schimb lui Dumnezeu nu numai duminicile, ci neincetat o jertfa de lauda, acest rod al buzelor care se coace mai intai in inimile noastre (Psalmul 45.1).

Evrei 13:17-25

Am avut conducatori credinciosi. Sa le cinstim memoria, sa le imitam credinta ... si sa le citim scrierile (v. 7). Dumnezeu insa ne da si astazi conducatori (v. 17, 24). Care este datoria noastra fata de ei? Sa-i ascultam, sa ne rugam pentru ei (v. 18), sa facem in asa fel incat sa-si poata implini slujba cu bucurie – ei vegheaza pentru propriile noastre suflete. Si in aceeasi masura sa primim cuvintele de indemn cand ne sunt adresate de ei (v. 22). Totusi, niciun lucrator al Domnului nu trebuie sa ne faca sa-L pierdem din vedere pe marele Pastor al oilor. Numai El Si-a dat viata pentru ele si acum le duce cu El „afara din tabara“ religiei omenesti (Exod 33.7). De atunci, toti crestinii constituie o singura turma, avand drept cap un singur Pastor (Ioan 10.4,16). Unul dupa altul, elementele iudaismului au fost inlocuite de-a lungul epistolei cu glorioasele adevaruri crestine. Toate aceste adevaruri sunt rezumate in Isus Hristos. Si in final, Dumnezeu Isi implineste lucrarea in noi (v. 21): ne elibereaza de orice legatura, ne dezbraca de orice forma, pentru a ne lega de Fiul Sau inviat si glorificat. In asteptarea apropiatei Lui aparitii, aceasta epistola sa ne invete de acum ca, prin credinta, sa ne atintim privirile spre El (cap. 12.2).

clickbible.org